

БАСЕЙНЪТ

Люби Пейдж

Понякога за да изплуваш,
трябва да се змурнеш надълбоко

СН[®]
СОФТПРЕС

Излезеш ли от метростанция „Брикстън“, мигом се сблъскаш с карнавал от стоманени барабани, с белия шум на трафика и с онзи мъж на ъгъла, който крещи „Господ те обича“ дори на намръщените.

„Билети за Академия *Брикстън* довечера! – провиква се търгашът на входа на станцията. – Купувам и продавам билети за Академия *Брикстън*!“ Минувачите клатят глава при вида на промоутърите и спекулантите, които се опитват да набутат флаери в стиснатите им ръце. Пробиваш си път през тълпата и минаваш покрай растафарианеца, изложил своите ароматни пръчици и грамофонни плочи до „Старбъкс“. На отсрещната улица се намира „Морлис“, независимият търговски център, който отстоява позиции от години. Неонов надпис „Обичам *Брикстън*“ свети на близкия прозорец на „Ти Кей Макс“.

Днес пролетните цветя цъфтят в саксии на цветарския щанд: маргаритки, лалета и тлъсти божури. Цветарят е възрастен мъж с тъмнозелена престилка, набита под ноктите пръст и златен ланец около врата. Независимо от времето продава извинения и валентинки на разумни цени. Увива ги в кафява амбалажна хартия и ги връзва с панделка.

До станцията се намира Електрик Авеню: пращи от хора и сергии, на които се предлага всичко – от зеленчуци до зарядни за телефон. Въздухът ухае на сладки пъпешки, но току приижда и острата миризма на риба. Рибата лежи върху постеля от лед, която с течение на деня порозовява и ти напомня, че не трябва да ядеш и розовия сняг.

Търговците се обстрелват с цени, хвърлят отстъпки като фризбита. Грабни ги бързо и веднага ги метни обратно.

– Три за десетачка, тризедесетачка.

– Не изпускате три за петачка, ТРИЗАПЕТАЧКА.

– Три за петачка? При мен има пет за петачка!

Млада майка с бебе тегли пазарската си количка покрай сергиите, като се опитва да избегне смачканите картонени кутии и изхвърлените бананови кори. Върви бавно и от време на време спира да огледа зеленчуците, взема ги в ръка и ги изследва от всички страни, сякаш е собственик на развъдник, който оценява качествата на кученце. Обменя своя улов за монетите, които събира от чантата си. Някакъв мъж снима сергия. Съсредоточил се е върху цветовете на зеленчуците, пречупени през камерата на телефона му. После сменя курса, за да си купи замразена храна от Исландия.

От другата страна на улицата Кейт върви припряно в обратната посока – връща се у дома след работния ден като журналистка в „Брикстън Кроникъл“. Няма време да инспектира зеленчуците. Или просто не знае какво точно търси. Може и да е пролет, но над нея е надвиснал облак. Следва я навсякъде и макар че тя упорито се мъчи да му избяга, сякаш не ѝ е по силите. Носи се през тълпата, изпълнена с отчаяно желание да се прибере вкъщи, да затвори вратата след себе си и да пропълзи в леглото. Когато не е на работа, прекарва повечето време в кревата. На улицата полага усилия да блокира звуците, които я заобикалят, за да не я изпълнят и обсебят. Държи главата си приведена и се взира в паважа.

– Извинете – казва, докато минава покрай пълничка възрастна дама, без да вдига очи.

– Простете – отговаря Розмари и оставя Кейт да я подмине. Наблюдава гърба на забързаната млада жена. Дребничка е, със средно дълга светлокестенява конска опашка, която се мята след нея в ритъма на походката ѝ. Розмари се усмихва при спомена за търчането нанякъде. На осемдесет и шест години вече рядко ѝ се налага да бърза закъдето и да е. Вместо това спокойно носи покупките си и върви полека към своя апартамент в края на парка „Брокуел“. Облечена е семпло, но спретнато – с панталон, удобни обувки и пролетен шлифер, а тънката ѝ вълниста сива коса е опъната назад и прибрана с шнола. С времето тялото ѝ така се промени, че вече едва го разпознава, но очите ѝ са си същите: яркосини и озарени от усмивка дори когато устните ѝ не са.

Днес е денят за пазаруване на Розмари. Вече е обиколила петте си любими бакалии и сергии, поздравила е Елис от плод-зеленчука и е напълнила кафявата си чанта с продукти за седмицата. Посетила е магазина за книги втора ръка и си е поприказвала със собствениците – Франк и партньора му Джърмейн, поседнала до прозореца с голдън ретривъра Спраут. Обходила е с поглед рафтовете за нещо ново, което може да е пропуснала миналата седмица. Обича да се спира тук и да вдишва овехтялата миризма на стотици стари книги.

След книжарницата споделя парче торта с приятелката си Хоуп в любимото им кафене в Брикстън Вилидж. Намира се в закрития пазар на Електрик Авеню, който за Розмари и Хоуп си остава Гранвил Аркейд. Старият пазар е единственото място, където Хоуп намира карибската храна, която толкова ѝ липсва, откакто се е преместила в „Брикстън“ на дванайсет години. Сега е претъпкан с независими ресторанти, магазини и сергии. Промяната все още ги смущава, но им харесва кафенето. Младият бариста знае поръчките им наизуст и започва да ги приготвя в мига, в който ги види да приближават през прозореца. А и тортата е възхитителна.

Щом Розмари пристъпва във Вилидж, я удрят ароматът на печени подправки и глъчката от коридорите, пълни с хора, които разговарят и се хранят. Привикнала е към тези звуци

и миризми по време на седмичните си посещения. Пазарът е проветрив и някои ресторанти предоставят одеяла, които клиентите могат да увият около раменете си или да наметнат в скута си, докато похапват. Нанизите с лампички са провесени от високия таван и дори през пролетта създават усещане за коледен базар.

Двете приятелки отпиват кафе и си приказват. Хоуп с гордост разказва за внучката си Айша и за дъщеря си Джамайла – както обикновено затрупана с работа. Розмари си спомня с топлота как кръщелницата ѝ Джамайла взе успешно изпитите си по медицина. Тогава ѝ изпрати цветя, придружени от картичка, която започваше със „Скъпа докторке“.

Както всяка седмица Хоуп и Розмари се връщат назад към времето, когато работеха заедно в библиотека.

– Сещаш ли се за първия път, когато Робърт събра смелост да те покани на среща? – усмихва се Розмари. Съпругът на дружката ѝ, Робърт, бе автобусен шофьор, преди да се пенсионира. В младостта им на всеки няколко дни посещаваше библиотеката след смяна и се озърташе за пищната фигура на Хоуп.

– Доста време му отне – отвърща приятелката ѝ. – Никога няма да забравя как при всяка негова поява ти изчезваше зад купчина книги или се качваше на някоя стълба, за да го принудиш да говори с мен.

Жените се размиват в синхрон и се наслаждават на тази част от седмицата. Краката на Розмари обаче я наболяват и вече е готова да се прибере у дома.

– По същото време следващата седмица? – пита на раздяла, докато прегръща приятелката си и осъзнава, че на шейсет и осем години Хоуп също е възрастна жена. Притиска я малко по-силно към себе си – за Розмари тя винаги ще си остане лъчезарното момиче, започнало работа в библиотеката на осемнайсет, което бе прибрала под крилото си.

– По същото време следващата седмица – повтаря Хоуп, махва за довиждане и се отправя надолу по улицата, за да вземе Айша от училище (любимата ѝ част от деня).

Розмари подминава опашките за автобусната спирка и пресича кръстовището, на чийто ъгъл се издига старото кино. Заглавията на тазседмичните прожекции са изписани с бели букви на черната дъска. Отреща се шири площад, където възрастни мъже са се настанили на столове и пушат, докато тийнейджъри карат скейтбордовете си около тях.

С отдалечаването от метростанцията магазините постепенно преминават в редови къщи и жилищни сгради. Не след дълго Розмари стига до разнебитения стар пъб „Хутанани“, известен с музиката си на живо. Миризма на марихуана се носи откъм наредените отвън пейки, където хора седят на групички, пият и пафкат. Тук Розмари завива вляво и тръгва по пътя, който се извива покрай парка и води до високия блок, където живее.

Асансьорът често се разваля, но за нейно облекчение, днес работи.

Розмари е живяла тук през голяма част от живота си. Премести се в апартамента със съпруга си Джордж, когато сградата беше новопостроена и те тъкмо се бяха оженили. Входната врата води право към дневната, а там най-забележимата мебел е библиотеката, която заема цялата дясна стена.

До библиотеката е кухнята, в която има маса, два стола и телевизор, поставен върху миялна машина. Щом разопакова покупките си, Розмари прекосява дневната, отваря вратата и се озовава на балкона. Моряшкосиният ѝ бански костюм виси от простора като знаме. На терасата се мяркат растения: само няколко саксии с лавандула, нищо твърде екстравагантно, тъй като не би ѝ подходило. Оттук Розмари вижда парка „Брокуел“, който се разстила пред нея, и гледката я отнася далеч от шума и тълпите на Електрик Авеню.

Пролетта всеки миг ще разцъфти и паркът е облякъл новата си зелена премяна. Розмари съзира дървета, тенискорт, градина и малък хълм, на който се издига стара къща. Някога е била имение, а сега служи за провеждане на събития и продажба на сладолед и лакомства за ненаситни деца. Две железопътни линии обграждат парка: истинската, която пресича Южен Лондон, и миниатюрната, която се използва само през лятото, и то единствено от малчуганите. Слънцето се

готви да залезе и Розмари забелязва минавачи, които се разхождат след работа и се наслаждават на удължаващите се дни. Спринтьори се затичват нагоре по хълма, след което се спускат по склона му. А в края на парка, който е най-близо до балкона ѝ, ниска сграда с тухлена ограда обгръща съвършено син квадрат вода. Басейнът е осеян с въжета, които разделят коридорите му, а Розмари вижда дори хавлиите, пръснати край него. Плувци се носят по водната повърхност като листенца. Добре познава мястото. Това е плувният басейн, нейният плувен басейн.

Всеки ден на път за работа Кейт подминава анонимни хора, които чакат автобуса или се изстрелват от домовете право в паркираните си коли. Сред тях обаче има и такива, които са ѝ познати. Ежедневно вижда как промяната в дрехите и прическите им отмерва изтичащото време, подобно на смяната на сезоните.

На главната улица се натъква на много висок рус мъж с широко чело, който без значение от климата носи винаги черно кожено яке. В зависимост от това дали е точна, или закъснява, Кейт се разминава с него на различен участък от пътя. Ако го срещне в единия край на улицата, знае, че има достатъчно време да спре и да си вземе кафе; ако пък го засе-че на противоположния, забързва крачка и почти се затичва.

Ето я и младата жена с тъмна коса и оживено лице. Кима с глава в ритъма на музиката, която слуша, и дори си припява. Често я придружава млад мъж с кубинки. Когато са заедно, тя провесва слушалките на врата си и говори с него, а ръцете им са преплетени. Днес е сама.

Щом се разминават, Кейт почти ѝ кимва, но в последния момент осъзнава, че не познава тази жена. Няма представа как се казва, нито накъде отива всяка сутрин. Никога не са